

Kitab Daniel - Nomer Sepuluh

Proses

Jeff Pippenger

2023-12-05

Ing pasal kapisan kitab Daniel, Daniel kaboyong menyang panangkaran pitung puluh taun kang wis dinubuatake déning Yeremia, lan tetep ana ing kono nganti taun kapisané Koresy.

Lan Dhaniel tetep nganti taun kapisané Sang Prabu Koresh. Daniel 1:21.

Mangkono, Daniel gesang ngliwati sajarah kabèh sajroning pitung puluh taun panangkaran, nganti dhawuh kang marengake Israèl kuna bali kanggo mbangun manèh lan mulihaké Yérusalèm.

Ing taun kapisan pamaréntahané Kores, raja ing Persia, supaya pangandikané Pangéran lumantar tutuké Yérémia kalakon, Pangéran ngugah rohé Kores, raja ing Persia, nganti banjur dhawuh mratélakaké piwara ing sakèhé karajané lan uga nulisaké mangkéné:
Esra 1:1.

Mulané Daniel iku dadi pralambang tumrap prosès panyobaane wong satus patang puluh papat ewu, kang kawiwitan tanggal 11 September 2001, lan terus lumaku nganti tekan “decree,” kang nandhani panggilan metu saka Babil.

Lan aku krungu swara liyané saka swarga, ngandika, Metua saka ing antarané dhèwèké, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampani bagéan saka dosa-dosané, lan supaya kowé aja katiban pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wus tekan nganti ing swarga, lan Gusti Allah wus éling marang piala-pialané. Wahyu 18:4, 5.

Pitung puluh taun panangkaran iku minangka mangsa pangujian lan panyucèning wong satus patang puluh papat ewu. Ing tanggal 11 September 2001 bilai katelu saka Islam rawuh. Bab iki mung kaakoni déning wong-wong sing nampani kayektèn-kayektèn dhasar Adventisme. Bilai kapisan lan bilai kapindho kaloroné wis diidhèntifikasi kanthi bener minangka Islam déning para pionir. Ing bagan pionir taun 1843 lan 1850, kang disarujuki déning Ellen White, lan kang diidhèntifikasi minangka panggenapaning Habakuk pasal loro, Islam diidhèntifikasi minangka Trompet kaping lima lan kaping enem. Telung Trompet pungkasan iku Trompet Bilai.

Lan aku ndeleng, sarta krungu ana malaékat mabur ana ing tengahing langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai tumrap para kang manggon ana ing bumi, awit saka swara-slomprèt liyane saka telu malaékat kang isih bakal muni! Wahyu 8:13.

Manawa ana telung Kalasangsaran Sangkakala, lan Sangkakala Kalasangsaran kapisan lan kapindho iku Islam, mula cukup prasaja kanggo mangertèni yèn Sangkakala Kalasangsaran katelu uga Islam. Salah siji unsur saka pralambang Islam minangka Sangkakala Kalasangsaran yaiku pepalangane, banjur sawisé kuwi nalika dilepas. Sister White negesi

patang angin ing Wahyu pitu minangka “jaran ngamuk,” kang ngupaya “uwal saka pepalang” lan “nggawa pati lan karusakan” ing jejake.

“Malaekat padha nyekeli angin papat, kang digambarake minangka jaran ngamuk sing ngupaya uwal lan mbrubul nyapu lumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalane.

“Apa kita bakal turu ana ing pinggiré banget donya langgeng? Apa kita bakal lésus, adhem, lan mati? O, muga-muga ing pasamuwan-pasamuwan kita ana Roh lan napasé Allah kang diembusaké marang umaté, supaya padha ngadeg ing sikilé lan urip. Kita kudu nyumurupi yèn dalané iku ciut, lan gapurané sempit. Nanging nalika kita mlebu lumantar gapura kang sempit iku, jembarangé ora ana watasé.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Papat malaékat sing nahan papat angin iku lagi nahan “jaran nesu” saka pameca Alkitab sing nimbulake pati lan karusakan. Ing Wahyu bab sanga, ing ngendi Trompet Bilai kapisan lan kapindho diandharake, ana sawijining ratu sing diidentifikasi. Panjenengané diidentifikasi ing Wahyu “sanga-sewelas”.

Lan ana ratu sing nguwasani wong-wong mau, yaiku malaékat saka telenging jurang tanpa dhasar, kang jenenge ing basa Ibrani yaiku Abaddon, nanging ing basa Yunani asmané Apolion, minangka kang nguwasani wong-wong mau. Wahyu 9:11.

Jeneng, lan mulane wataké, raja Islam iku yaiku Abaddon ing basa Ibrani lan Apollyon ing basa Yunani. Ing Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar, kang diwakili déning basa Ibrani lan basa Yunani, watak Islam kapacak ana ing tegesé loro jeneng mau. Ing kaloro tembung iku, tegesé yaiku “pati lan karusakan.” Sister White ngandika manawa “jaran nesu” sing lagi dicegah déning papat malaékat nalika wong satus patang puluh papat éwu lagi dimeteraèkaké, ngupaya mbledhos uwal lan nggawa “pati lan karusakan” ing dalané.

Rujukan kapisan ing Kitab Suci marang Islam yaiku Ismael, bapak para wong sing njunjung agama Islam. Ing rujukan kapisan iku dheweke diidentifikasi minangka wong galak, lan tembung sing diterjemahaké dadi “galak” tegesé “kuldi alas Arab”. Rujukan profetik kapisan marang Islam yaiku sawijining simbol saka kulawarga jaran, lan jaran iku minangka cara para pelopor nggambaraké Islam saka Karubedan kapisan lan kapindho ing loro bagan suci. Papat angin ing Wahyu pasal pitu dicekel supaya aja nganti kabebasaké, utawa “ditahan”, nganti Gusti Allah masèhi umaté nganggo segel. Prosès panyegelan tumrap satus patang puluh papat éwu iku uga minangka prosès panggodhèn lan prosès panyucekan.

Kabèh pepindhan-pratélan kenabian iki kagambarake déning panangkarané Daniel sajroning pitung puluh taun, diwiwiti saka Yoyakim, lambang saka kaparingané kakuwatan marang pekabaran kang kapisan, nganti tekan “wewarah” kang nyeluk para priya lan para wanita metu saka Babil. Pangekangé banjur pambébasané Islam iku minangka sipat kenabian saka Islam minangka sawijining pralambang ing ramalan Kitab Suci.

Nalika mau kasebut minangka “papat angin”, mau dicekel supaya ora obah sajrone para abdi Allah dipasrahake meterai. Ing wiwitaning Bilai kapindho, ing ramalan wektu telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina sing kawujud tanggal 11 Agustus 1840, papat malaekat, sing nglambangake Islam ing Bilai kapindho, “diluwari.” Ing pungkasaning ramalan iku, mau “dikendhaleni”.

Mangkono pangandikané marang malaekat kaping nem sing nyekel slomprèt, “Luwarana papat malaekat sing kaiket ana ing bengawan gedhé Éfrat.” Lan papat malaekat mau banjur diluwaraké, yaiku sing wus dicawisaké kanggo sawatara jam, lan sedina, lan sasi, lan setaun, supaya matèni saprateloning manungsa. Wahyu 9:14, 15.

Ing tanggal 11 September 2001, pesen kapisan ing sajarahé satus patang puluh papat ewu diparingi kakuwatan, nalika Islam saka Bilai katelu “dilepas.” Nanging iku enggal “ditahan”. Sister White nerangaké sebabé prakara iki kelakon, nanging dhisik kita kudu éling yèn ancasé Islam ing rujukan Alkitabiah kang kapisan yaiku kanggo ndadèkaké para bangsa nesu, awit tangané Ismael bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan Islam.

Malaekaté Pangéran banjur ngandika marang dheweke, Lah, kowé lagi ngandhut, lan bakal nglairaké anak lanang, sarta kowé kudu maringi aran Ismail; awit Pangéran wis miyarsakaké kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi wong galak; tangane bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan dhèwèké; lan dhèwèké bakal manggon ana ing ngarepé sakèhé para saduluré. Purwaning Dumadi 16:11, 12.

Tujuan Islam ing ramalan Kitab Suci yaiku kanggo nyawijèkaké sakehing bangsa nglawan Islam, sadurungé Perserikatan Bangsa-Bangsa ngluncuraké bebenduné marang para pameganging dina Sabat. Ing tanggal 11 September 2001, saben wong sing mangertèni 9/11 minangka pratandha wiwitaning pengulangan runtutan prastawa Millerit wis dadi kaya “Daniel” nalika piyambakipun digawa menyang Babilon suwéné pitung puluh taun. Yoyakim nandhani wiwitaning proses panggodhogan mau, lan Islam saka Bilai katelu banjur diluncuraké, nanging sanalika ditahan, supaya Gusti Allah bisa nyaèli umaté.

“Paningal iki kaparingaké ing taun 1847 nalika isih mung sathithik banget para sadulur Advent sing netepi dina Sabat, lan saka antarané wong-wong mau mung sathithik sing nganggep yèn panetepané kuwi cukup wigati kanggo narik garis pamisah antarané umaté Allah lan wong-wong kang ora pracaya. Saiki kayektèn saka paningal iku wiwit katon kaleksanané. ‘Wiwitané wektu kasangsaran’ kang kasebut ing kéné ora nuduhaké marang wektu nalika wewelak-wewelak wiwit katibakaké, nanging marang sawijining mangsa cekak sadurungé iku katibakaké, nalika Kristus ana ing papan suci. Ing wektu iku, nalika pakaryan kaslametan wis meh katutup, kasangsaran bakal wiwit nempuh bumi, lan para bangsa bakal nesu, nanging isih kaendhalèkaké supaya ora ngalang-alangi pakaryané malaekat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa kasagaran saka ing ngarsané Pangéran, bakal rawuh, kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaekat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa ngadeg jejeg ing mangsa nalika pitu wewelak pungkasan bakal katibakaké.” Early Writings, 85.

Pitung puluh tauné Daniel diwiwiti ing tanggal 11 September 2001 nalika Islam diluwari lan ndadèkaké para bangsa nesu kanthi dumadakan lan tanpa disana-sana nyerang kéwan bumi ing Wahyu telulas. Sawisé iku Islam banjur dikendhalèni, supaya pakaryané malaékat katelu bisa dirampungaké. Pakaryané malaékat katelu iku panyegelan umat Allah, lan nalika pakaryan iku diwiwiti ing tanggal 11 September 2001, Udan Pungkasan wiwit “nyiprati”. Daniel pasal siji nggambaraké proses panggodhèn tumrap wong satus patang puluh papat èwu, diwiwiti ing tanggal 11 September 2001, lan terus lumaku nganti “swara” kapindho ing Wahyu wolulas nimbali wedhus-wedhusé Allah liyané metu saka Babil. Mulané, Daniel makili sawijining umat sing saiki ana ing panangkaran rohani, nganti tekan pungkasané banget saka proses panggodhèn iku. Rampungané mangsa panggodhèn ing Daniel pasal siji ditandhani minangka “pungkasaning dina-dina.”

Nalika wis tekan pungkasaning dina-dina kang wus dipangandikakake déning ratu menawa dheweke kudu digawa mlebu, mula pangéraning sida-sida nggawa dheweke mlebu ana ing ngarsané Nebukadnézar. Lan ratu banjur ngandika karo dheweke; lan ana ing antarané kabèh mau ora tinemu siji waé kang padha karo Daniel, Hananya, Misaël, lan Azarya; mulané wong-wong mau padha ngadeg ana ing ngarsané ratu. Lan ing sakehing prakara kawicaksanan lan pangreten, kang ditakokake ratu marang dheweke, ratu manggihaké menawa wong-wong mau ping sepuluh luwih becik katimbang kabèh para juru tenung lan para juru nujum kang ana ing sakehing karajané. Daniel 1:18–20.

Pangujian kaping telu, kang nggambarake sawijining ujian batu uji kenabian tumrap Daniel lan telu wong pinilih iku, yaiku nalika padha diadili dening Nebukadnezar, lan kabukten “sepuluh kaping luwih becik tinimbang sakehe para juru sihir lan para ahli nujum kang ana ing saindenging karajane.” Pangujian kaping telu iku dilambangake dening pangadilan, lan pangadilan iku dumadi ing “pungkasaning dina-dina.” Ing kitab Daniel, “pungkasaning dina-dina” iku papan ing ngendi Daniel jumeneng ing pandumane.

“Akeh wong bakal kasucekake, lan diresiki dadi putih, sarta dicoba; nanging wong duraka bakal tumindak kanthi kadurakan: lan ora ana siji wae saka wong duraka kang bakal mangerti; nanging wong wicaksana bakal mangerti.... Rahayu wong kang ngenteni, lan tekan ing sewu telung atus telung puluh lima dina. Nanging sira (Daniel) lumakua ing dalanira nganti tekan wekasané: awit sira bakal ngaso, lan jumeneng ana ing pandumanira ing wekasaning dina-dina kuwi.”

“Wis tekan wektuné supaya Daniel ngadeg ana ing bagianné. Wis tekan wektuné supaya pepadhang kang kaparingaké marang dhèwèké sumunar menyang jagad kaya durung tau sadurungé. Manawa wong-wong kang tumrapé Pangéran wis nindakaké akèh banget bakal lumaku ana ing pepadhang iku, kawruh padha bab Kristus lan bab pameca-pameca kang gegayutan karo Panjenengané bakal saya akèh banget nalika padha nyedhaki pungkasaning sajarah bumi iki.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1174.

Suster White ngenali “pungkasaning dina-dina” gegayutan karo proses panyucèning ayat sepuluh ing Daniel pasal rolas. Panjenenganipun asring migunakaké ayat sepuluh,

bebarengan karo “pungkasaning dina-dina” ing ayat telulas.

“Akeh wong bakal kasucèkaké, lan diputihaké, lan dicoba; nanging wong duraka bakal tumindak kanthi duraka: lan ora ana siji waé saka wong duraka sing bakal mangerti; nanging wong wicaksana bakal mangerti.... Rahayu wong kang ngentèni, lan tekan ing sewu telung atus telung puluh lima dina. Nanging kowé (Daniel) lumakua ing dalanmu nganti wekasané teka: amarga kowé bakal ngaso, lan ngadeg ing pandumanmu ing wekasaning dina-dina.”

“Dhaniel saiki lagi ngadeg ana ing pandumane, lan kita kudu maringi papan marang dheweke supaya ngandika marang umat. Pesen kita kudu lumaku maju kaya damar kang murub. ‘Ing wektu iku Mikhaèl bakal jumeneng, pangeran agung kang ngadeg kanggo anak-anak bangsamu: lan bakal ana mangsa kasusahan, kang durung tau ana wiwit ana bangsa tekan wektu iku uga: lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan, saben wong kang katemu katulis ana ing kitab. Lan akeh saka wong-wong kang turu ana ing lebuing bumi bakal tangi, ana kang tumuju marang urip langgeng, lan ana kang tumuju marang isin lan piala langgeng. Lan wong-wong kang wicaksana bakal sumorot kaya padhanging cakrawala; lan wong-wong kang nuntun akeh wong marang kabeneran bakal kaya lintang-lintang ing salawas-lawase lan ing selawas-lawase.’

“Tembung-tembung iki ngandharake pakaryan sing kudu kita tindakake ing dina-dina pungkasan iki. Kita durung tangi setengahé waé. Kita ora nduwèni kakuwatan sing wigati kanggo nindakake pakaryan sing mesthi kudu katindakake. Kita kudu lumebu ing urip, lumebu ing kasawijèn. Saiki, ing wektu iki uga, kita kudu ngadeg ing papané, ing ngendi pamratobat lan pangapunten dadi ciri kang paling cetha saka pakaryan kita. Aja nganti ana pasulayan. Wis kasep kanggo melu karo Iblis ing pakaryané mreteli paningal. Wis kasep kanggo maringi manungsa waé marang roh-roh panggodha lan piwulang-piwulangé dhemit.

“Aku diparingi dhawuh supaya ngandika yèn manakala Roh Suci maringi ilat lan pangucap, kita bakal nyumurupi sawijining pakaryan kang katindakake padha karo kang katindakake ing dina Pentakosta. Para wakil Kristus bakal nyambut-gawé kanthi wicaksana. Ora bakal kapanggih wong siji ana ing kéné lan wong liyané ana ing kana kang ngupaya ngrubuhaké lan numpes.

“Sadurungé putusan iku kalairaké, sadurungé dina iku liwat kaya mrambut, sadurungé bebenduné Yehuwah sing murub tumiba marang kowé, sadurungé dina bebenduné Yehuwah tumiba marang kowé, golèkana Yehuwah, hé sakehing wong andhap asor ing bumi, kang wis nindakaké paukumané; golèkana kabeneran, golèkana andhap asor: bokmanawa kowé bakal kasingid ing dina bebenduné Yehuwah.” Australian Union Conference Record, March 11, 1907.

Panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu, kang diwakili déning pitung puluh taun panangarané Dhanièl ing Babil, digambaraké ana ing Dhanièl pasal rolas, ayat sepuluh. Ayat iku ngandhut tandha pangenal saka “bebener,” awit ayat iku nétélakaké telung undhakan kang dadi ciri khas tembung Ibrani “bebener.” Akeh wong bakal diresiki,

diputhihaké, banjur diuji. Dhanièl lan telu wong pinilih iku diresiki déning rasa wedi marang Gusti Allah ing pasal siji, awit padha netepaké sajroning atiné supaya ora mangan panganan Babil. Banjur padha nedahaké pasuryan kang dadi luwih éndah lan luwih subur tinimbang pasuryané wong-wong kang mangan panganan Babil. Pasuryané iku yaiku kabenerané Kristus, yaiku sandhangan putih. Banjur padha diuji nalika mlebu ing pangadilané Nebukadnésar, ing pungkasaning dina-dina.

Ing “pungkasaning dina-dina,” nalika Daniel ngadeg “ing pandumané”, “pangawruh bab Kristus lan panyaruwéhan-panyaruwéhan sing gegayutan karo Panjenengané bakal saya akèh banget” tumrap umat Allah. Nebukadnésar nyathet bilih ing “sakehing prakara kawicaksanaan lan pangertosan,” Daniel lan telu para wong pinunjul mau “katemtokaké” “ping sepuluh luwih becik tinimbang kabèh para ahli sihir lan para juru lintang sing ana ing saindenging karajané.”

Bab siji kitab Daniel nggambarake pengalaman wong satus patang puluh papat ewu, sing lumebu ing sawijining proses panggodhèn telung tataran. Nalika maringi katrangan bab proses iku, Sister White ngandika, “Tembung-tembung iki nampilake pakaryan sing kudu kita tindakake ing dina-dina pungkasan iki. Kita durung setengah tangi. Kita ora nduwèni kakuwatan sing wigati kanggo nindakake pakaryan sing kudu katindakaké. Kita kudu mlebu ing urip, mlebu ing manunggal. Saiki, ing wektu iki uga, kita kudu ngadeg ing kahanan kang mratobat lan pangapunten dadi ciri kang paling mencolok saka pakaryan kita. Ora kena ana padudon.”

Prosès panggodhogan sing nuntun marang “pungkasaning dina-dina,” nuntun marang wunguné manèh saka wong loro seksi ing Wahyu pasal sewelas. Pakaryan sing kudu kita tindakaké saiki yaiku nampa pekabaran tanggal 11 September 2001 lan tangi, kaya sing dilambangaké déning balung-balung garing sing mati. “Kita kudu urip manèh, mlebu ing satunggaling sesambungan.” Nalika kita nglakoni iki, ciri-ciri kang paling mènçèlang saka pakaryan kita bakal dadi “pamratobat lan pangapura.” Ciri kang paling mènçèlang saka pakaryan kita dilambangaké déning Daniel ing pasal sanga, nalika dhèwèké ndedonga pandonga Imamat likur-enem, nyuwun pangapura tumrap dosa-dosané, lan dosa-dosané para leluhuré, nalika uga ngakoni yèn wiwit kuciwa sing nandhani wiwitané wektu nundha ing tanggal 18 Juli 2020, dhèwèké wis lumaku nalisir marang Gusti Allah. Dhèwèké uga kudu ngakoni yèn Gusti Allah wis lumaku nalisir marang dhèwèké sajroning mangsa sing padha iku. Daniel makili wong-wong sing wis ngliwati panangkaran “pitung puluh taun”, wiwit tanggal 18 Juli 2020.

Pitung puluh taun iku minangka pralambang saka “pitung mangsa” ing Imamat rong puluh enem. Kitab Babad maringi kawruh marang kita manawa pitung puluh taun iku minangka wektu nalika tanah bakal “ngraosaken” sabat-sabaté, kang ora diparengaké kanggo dinikmati amarga pambrontakané Israèl kuna marang prejanjian ing Imamat rong puluh lima.

Kanggo netepake pangandikané Pangéran lumantar tutuké Yérémia, nganti tanah iku wus ngrasakaké dina-dina sabaté; amarga sajroning kabèh mangsané dadi sepi tanpa padunung, tanah iku tetep nglakoni sabat, kanggo netepake pitung puluh taun. 2 Babad 36:21.

Minangka pralambang sawijining “ara-ara samun” kenabian, “telung dina setengah” nalika loro seksi ing Wahyu pasal sewelas padha mati ana ing dalan sawisé 18 Juli 2020 iku minangka pralambang saka “pitung puluh taun”, lan uga minangka pralambang saka “pitung kaping”. Ing “pungkasaning dina-dina,” iku minangka pralambang pungkasaning dina-dina kenabian sing wis kasegel ana ing kitab Daniel.

Ing taun 1798, kitab Daniel kabukak segelé, lan Daniel ngadeg ana ing pandumane, wus siyap nggenepi tujuwane.

“Nalika Gusti Allah maringi sawijining manungsa pakaryan mirunggan kanggo ditindakaké, dhèwèké kudu ngadeg ana ing pérangan lan papané kaya déné Daniel, siyap mangsuli pepariné Gusti Allah, siyap netepi karsané Panjenengané.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, minangka panggenaping Daniel pasal wolu, ayat patbelas, kitab Daniel sepisan manèh ngadeg ing pandumane. Taun 1798 lan 1844 iku minangka pungkasaning paukuman kawitan lan kapindho, mulane nandhani pungkasaning “pitu wektu.” “Pungkasaning dina-dina” ing kitab Daniel iku sawijining pralambang tumrap pungkasaning sawijining panangkarana sing dilambangaké déning “pitu wektu.” Ing Daniel pasal papat, Nebukadnézar urip kaya kéwan sajrone “pitu wektu” lumampah ngungkuli dhèwèké. Ing “pungkasaning dina-dina,” karajané lan akal budhiné dibalèkaké marang dhèwèké.

Lan ing pungkasaning dina-dina iku aku, Nebukadnezar, ngangkat mripatku marang swarga, lan pangertènkmu bali marang aku, lan aku mberkahi Kang Mahaluhur, lan aku memuji sarta ngormati Panjenengane kang gesang ing salawas-lawase, kang pamaréntahanipun iku pamaréntahan langgeng, lan kratonipun tumurun saka turun-tumurun: Lan sakehing para pedununging bumi kaanggep ora ana apa-apane; lan Panjenengane nindakaké miturut karsanipun ana ing wadya bala swarga, lan ana ing antaraning para pedununging bumi: lan ora ana siji-sijia kang bisa ngalang-alangi asta-Nipun, utawa matur marang Panjenengane, “Punapa ingkang Paduka tindakaken?” Ing wektu kang padha, akal budhiku bali marang aku; lan marga saka kamulyaning kratonku, kaluhuran lan semarakku bali marang aku; lan para panasehatku lan para gustiku padha ngupaya aku; lan aku diteguhaké ana ing kratonku, lan kaluhuraning kamajengan kang linuwih katambahaké marang aku. Daniel 4:34–36.

Pungkasaning wektu panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu dipralambangaké minangka “pungkasaning dina-dina,” lan mulané iku nggambaraké panutup simbolis saka “pitung puluh taun” lan uga saka “pitung mangsa.” Ing wektu iku, “pamratobat lan pangapuran” bakal dadi pratandha-pratandha kang makili pakaryané

wong-wong sing sadurungé padha mati ana ing dalan sing mlaku ngliwati lembah balung-balung garing kang mati.

Ciri kang katara saka pakaryan pamratobatipun golongan satus patang puluh sekawan èwu dipratandhakaké ing Yehezkiel pasal sanga minangka “ngeluh lan sesambat.” Nalika umatipun Allah ngakoni lan nyingkiraké dosa-dosa pribadinipun, nalika padha ngakoni bilih piyambakipun sampun mbalèni dosa-dosa ingkang sami kaliyan para leluhuripun, nalika padha nyingkiraké gumunggungipun pamanggih lan ngakoni bilih piyambakipun sampun lumampah nalisir dhateng Allah, lan ugi bilih Panjenenganipun sampun lumampah nalisir dhateng piyambakipun wiwit wekdal panundhan punika rawuh ing tanggal 18 Juli 2020, mila ing wekdal punika piyambakipun badhé kabuktèn gadhah kakiyatan kenabian “ping sapuluh” langkung ageng tinimbang sadaya tiyang wicaksana sanès ingkang namung ngakoni piyambakipun mangkono ing karajan punika.

Proses pemateraan diwiwiti kanthi dibebasake, banjur ditahane, Islam. Proses iku mungkasi kaya dene wiwitane, nalika Islam sapisan maneh dibebasake. Iku dibebasake ing pungkasaning dina-dina wekdal pemateraan, kang tumrap Daniel yaiku dhawuhé Koresy kang nimbali manungsa metu saka Babilon. Ana ing kono, ing pungkasaning dina-dina panyucèn, ing pangadilané “dhawuh” angger-angger Minggu ing Amérika Sarékat, wong-wong setya bakal kabukten nduwèni kakuwatan kenabian “ping sepuluh luwih akèh”.

“Panjenengan ndadèkaké rawhipun Gusti kakehan adoh. Aku nyumurupi bilih udan pungkasan badhé rawuh [kanthi dumadakan kaya] panguwuh tengah wengi, lan kanthi kakuwatan ping sapuluh.”² Spalding and Magan, 5.

Kita badhé miwiti nimbang Daniel pasal kalih wonten ing artikel salajengipun.

“Iki iku panguwuh ing tengah wengi, kang bakal maringi kakuwatan marang piwelingé malaékat kapindho. Para malaékat diutus saka swarga kanggo nggugah para wong suci kang wus kendho semangate lan nyawisake wong-wong mau tumrap pakaryan agung ing ngarepe. Wong-wong kang paling wasis lan paling pinunjul dudu kang kawitan nampa piweling iki. Para malaékat diutus marang wong-wong kang andhap-asor lan setya, lan ndhesek wong-wong mau supaya ngangkat panguwuh, ‘Lah, Pengantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo nepungi Panjenengané!’ Wong-wong kang dipasrahi panguwuh iku enggal-cepat tumindak, lan kanthi kakuwatané Roh Suci nguningakake piweling iku, sarta nggugah para saduluré kang wus kendho semangate. Pakaryan iki ora ngadeg ana ing kawicaksanaan lan piwulanging manungsa, nanging ana ing kakuwatané Gusti Allah, lan para wong suci Panjenengané kang krungu panguwuh iku ora bisa nahan. Wong-wong kang paling rohani nampa piweling iki luwih dhisik, lan wong-wong kang biyèn mimpin ing pakaryan iku dadi kang pungkasan nampa lan melu nggedhekake panguwuh, ‘Lah, Pengantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo nepungi Panjenengané!’” Early Writings, 238.